

eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 204

2 aprilie 2020

Bloodaxe Poet

Lawrence Sail

Poeme traduse în limba română de
absolventa MTTL

Elena Maria Purcea

Translation Café

eZine of
Modern Texts
in Translation

**Director
Lidia Vianu**

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** <http://revista.mttlc.ro/>

Director: Lidia Vianu

Redactor: Silvia Petrescu

Corectură: Maria Costea

Postare și publicitate: Cristian Vîjea

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme
și interviu cu

Lawrence Sail

traduse în limba română de
absolventa MTTL

Elena Maria Purcea

Cuprins

Teluric	p. 4
E simplu	p. 5
Clipita	p. 6
Prag	p. 7
Singura și unica (pentru Rose)	p. 8
Schiță	p. 9
Preludiu	p. 10
Intervale de 2 pe 2	p. 11
Dinspre far	p. 12
Test de vedere	p. 13
Vârsta rațiunii	p. 14
Oseminte	p. 15
Capul roman de piatră	p. 16
Dovezi	p. 17
Insuliță	p. 18
În ziua comemorării (pentru Charlie)	p. 19
Prin canal (pentru Catriona)	p. 20
În vechiul cimitir evreiesc, Praga	p. 21
Talaz	p. 22
Jacaranda	p. 23
Cântecul cameleonului	p. 24
Căderea	p. 25
Purpuriu (pentru Pauline Stainer)	p. 26
Reîntoarcere	p. 27
Proporție	p. 28
Sparanghel (pentru Helen)	p. 29
Maree	p. 30

Cântecul de leagăn al călătorului Goethe	p. 31
Catehism	p. 32
Pământul văzut din spațiu	p. 34
Pădurea ca loc de picnic	p. 35
Peștele	p. 36
<i>(pentru John Halkes)</i>	
Rocoțel	p. 37
Un schimb de daruri	p. 38
<i>(pentru Erica)</i>	
Pâlpâirea	p. 39
Două panorame ale orașului	p. 40
O plimbare după amiază	p. 41
Portul	p. 42
În casa de licitații	p. 43
Vocea stăpânului	p. 44
Păsărea colibri	p. 45
Supă de alfabet	p. 46
Nudul de la parter	p. 47
<i>(după Duchamp)</i>	
Vânătaia	p. 48
Într-un vis	p. 49
<i>(pentru Elizabeth)</i>	
Curent marin	p. 50
Lui Jon Silkin	p. 51
<i>În barul Italia</i>	p. 52
<i>(pentru Erica)</i>	
Hrănirea păpușilor	p. 53
<i>O gravură de lemn</i>	p. 54
<i>(pentru Elizabeth)</i>	
La ancoră	p. 55

Teluric

A doua oglindire a luminii lunii,
Pe măsură ce scapătă spre scobitura
Câmpurilor de vară și ne prefac
Fantasme ce bântuie propriile noastre priveliști
Este întruchiparea năzuințelor sale –
Să trimită pârâul răpănitor
Peste ale sale pietre; să descumpănească
Bufnița într-o ureche; să se strecoare
Până la praful de
Pe cărările strâmtorate ale lanurilor de grâu
Și să contureze de pe pământ
Plenitudinea selenară de tăcere.

5

E simplu

În casa închisă
cu pereții ei albi și răcoroși
o crenguță de levănțică

ruptă din
grădina toropită de caniculă
fusesse întinsă

pe o movilă scundă
pe fiecare parte învăluită
de un pat dublu
albastru spre mov
prăfuit cu nuanțe de gri.

Salvete!

Valete!

Clipita

Nu doar un sărut –
inima nesăbuită,
sau o rană suportabilă
în toată durerea ei,
nu doar acei copii
care râd în frunze,
sau imaginea vagă
a câmpurilor văzute
dintr- un accelerat,
ci asemenea unei păsări
ocrotite, în mâinile
unite ca pentru
rugăciune, și gândul
însușindu- și ritmul
a tot ceea ce durează,
a tot ce a pierit.

7

Prag

Aici nimic nu e sigur, nu va fi nici oră
de sosire, nici un imperativ de plecare.

De prea multe ori, soarele își irosește puterea
printr-un fascicul nedescoperit care se înclină peste podea.

Ea privește în urmă prina ușa deschisă a dormitorului,
dar oare se mai gândește, nu încă sau deja?

Acele glezne delicate, pantofii roșii cu ale lor barete –
îți pasă de ea, orice nu s-ar întâmpla.

Ea așteaptă, cu pălăria ei lucitoare.
Un tren traversează orizontul cețos.
Ușa rămâne acolo, întredeschisă.

Singura și unica
(pentru Rose)

În ceea ce te privește nici nu încap vorbe
de vreo veche degețică mov –
una nouă de vezi
ea declanșează același
clinchet violet al amintirii vii
întorcându- te la cea dintâi
pe care ai întâlnit-o.

Orice priveliște nouă revine
la pagina edenică
pusă la loc de cînste în inima ta –
casa bretonă de piatră
de mult nevăzută: cu grădinile ei,
umbroasă și răcoroasă, acele pagode,
bâzâită de albine și purtată de briză.

Schiță

Orașul, care te îndeamnă
spre propria lui nepăsare, distanța
de la cascada care se varsă
peste marginea văii animate
din pășunile din vale înțesate cu flori
din frumusețea de nepătruns
a apei care curge involburată
și a florilor care, nenumărate, mor.

Atâta râvnă pentru rânduială,
ce putere nefirească,
pe care noapte le scoate la iveală.

Preludiu

Un lucru nu este doar rostit
Ci și așteptat în același timp;
Un tren, poate,
Sau o revoluție,
Sau un rege nedrept cu o spadă.
Dar cerul unei aure
Este înțeles, curentul de aer
Din bătaia unei aripi strălucitoare:
Și undeva un cor
Răspândește ecoul său limpede
Calm, dincolo de liniștea ce va să vină.

Intervale de 2 pe 2

Barca ținută la mal
cu prețul libertății
al lanțului ancorei
care se ridică și se scufundă.
Ritmul domol
al clarinetului
de la radioul mașinii
pare adus de briză.
Un șoim ce simte
Lațul și veriga
În timp ce se prinde cu ghearele
De mânășă vânătorului ce îl ține
Trosnetul și culoarea
vechiului foc
mocnesc încă
în tărâmul întunecat al inimii.

Dinspre far

La marginea abrupt întreruptă
a țărmlui, un reflector
de lumină, gol
se zbate în propria-i plângere,
răsună înconjurând
pogoanele șlefuite de mare.
Dacă aceasta ar fi fost o carte, i-ai da
o prefață și un cuvânt de apoi
și un tres din panglică roșie
ca să-ți marchezi parcursul
de la infernul trecutului său
spre aerul rarefiat al viitorului.

Test de vedere

Oculus fragil,
teatrul minții
se luptă să pună în scenă
crepuscule îndoielnice
unde formele spun
mai puțin decât ele însele.

E greu să răspunzi
la întrebările opticianului
deoarece el face să apară lentilele
printr- o răsucire a încheieturii –
Cum e mai bine,
cu sau fără?

Îmi permit
să mă gândesc la
o ploaie, sau la o dragoste
adăpostită în ochi –
cortine misterioase
care uneori sunt trase înapoi.

14

Vârsta rațiunii

În al doisprezecelea ceas
când doi era doi
și singur-singurel
și fulgerul lovise
copacul izbit,

când printr-un al șaptelea simț
o pisică splendidă
se lepăda la ușă
de- a zecea sa viață
în trifoiul cu cinci foi,

apoi, în timp ce nuntașii
își arătau cuțitele
vreun nătărău a pomenit
data- sâmbătă
nefericitul paisprezece.

Osemințe

Ei transformă evlavia
pentru a arăta frânturi –
o fâșiuță de carne pusă
într-o monștră aurită și rece
cu un ghimpe turnat în argint
sau craniile a două măicuțe, acoperite
și încoronate, de parcă
ar cinsti moartea.

Dar aici este așternută
sutana Sfântului Francisc,
o hartă dintr-un petec aspru, maroniu
cu papucii lui și două bucăți de fetru strâmb plisate,
atârând ale șnururilor. Ești acolo,
ele adăpostesc căldura reală
precum tăișul razelor de soare lucește
în bezna iernii.

Capul roman de piatră

Robust, nu mai mare
decât pumnul unui sugar,
te numeri printre aceia care au luat parte
la ceva ce nu pot rosti.

Întregul cap s-a curățit,
pielea s-a brăzdat de crăpături,
dar prin forme care maschează disperarea
prin ceea ce ei înțeleg.

Te-ai sustras timpului
ca să rămâi
neschimbat, autosuficient,
o parte care se sfârâmă într-un alt întreg.

Dovezi

Ștergeți frunzele, zgomotul serilor adânci, lumina.
Bolduiți stăpânirea înghețului, serilor întunecate.
Rearanjați rafalele de vânt din pădure, mările abrupte precum treptele.
Italicizați stropii înțepători de ploaie.
Faceți abstracție de lumea distrugătoare, nucleul disperării.
Indentati: pentru început, luați-o de la capăt.

Inserați un asterisc după Betleem.
Înlocuiți caracterele deteriorate cu oameni înțelepți.
Schimbați grajdul cu hanul, ieslea cu patul.
Modificați caviarul și crusta, peștele și cârligul.
Realiniați speranța, îndrăgiți flămânzii și morții.
Imprimați: cântăriți în palme înmugurirea vegetației primăvara.

18

Insuliță

Întotdeauna-i marea la capătul
Lanurilor viguroase de cereale, spunând
Că aici se află darul
Și stavila lui... Și brațul ferm
În jurul stâlpului parapetului
Tău, spunând că
Experiența și sensul sunt una.

Tot ceea ce se spune e un fel
De confesiune, o clauză decisivă
Și puternică ca o dună neașteptată
De nisip descoperită chiar
În sânul albastrului deșertului –
O striație a unei cochilii zărită
Printr-o vedere de ansamblu a celor posibile.

În ziua comemorării
(pentru Charlie)

Furia aurită a toamnei,
Fiecare copac sacrificat scăldat în soare
Și aruncat în flăcări.

Dar nu acolo, în inima
Lemnului, în compartimentul molcom și greoi
Din camera lui de cherestea.

Acolo , moartea poate fi urmărită
Întocmai, fiecare pas îi este urmărit,
Un clinchet al unui clopoțel de șoim.

Clopoțelul, liniștea încărcată
Răsunând în ureche. Semnalul pentru a hrăni fazanii
Mărește porția cu un grăunte.

Clopoțelul, răsunând domol
Și deja așteptând următoarea tăcere,
Scâncește de durere.

Târziu, aripile întunecate se deschid
În sus ca să se așeze lin pe coroana
Unui copac încă în flăcări.

Prin canal
(pentru Catriona)

Ea nu făcuse nimic rău, dar vina ei
Se refracta pe suprafața instabilă

Ea nu făcuse nimic rău, dar rușinea ei
Atrăgea criticile până și din cei mai înalți ploi

Ea nu făcuse nimic rău, dar lacrimile ei
Îi înțepau obrazii în lumina soarelui

Ea nu făcuse nimic rău, dar respirația ei
Bolborosea continuu în roua abundentă

Ea nu făcuse nimic rău, dar mintea ei
Nu putea evada din acel talmeș-balmeș

Al luminii soarelui, al copacilor, al apei
Al vinovăției amarnice a nimicului pe care îl înfăptuise.

În vechiul cimitir evreiesc, Praga

Printre lespezile aplecate de mormânt
una anume – acoperită
cu volute care se spiralează, ea are
două plăci de text din granit
una lângă alta. Ele par a fi deschise,
larg deschise asemenea cărții Legii.

Strămoșeasca și nestrămutata limbă
a ocârmuirii- apasă,
revendicând mai mult decât umbra
dată de arborii de deasupra capului
deslușind toate acestea ca pe un act de clemență.

Talaz

Sunt ca un vis mios
acele versiuni interminabile
ale mării în care te-ai adăpostit cândva –
calmul nervos
al indiferenței ei albastre,
strălucirea soarelui
ciocnindu-se de învolburări
sau spuma densă
risipită în vânt.

Aici stă doar
mărturia unei forțe
răzvrătite împotriva ei,
ca agitația prevestitoare
a unei furtuni întunecate –
povestirile întrerupte,
gloata hârșâind
carena, suprafețe
acoperite până la refuz.

Jacaranda

Un foc de artificii captivant,
aproape gerunzial,
el și-a pierdut de mult
rădăcinile latinești,
tatonând spațiul
dintre existență și devenire.

de neatins
albastrul său intens
al cerului – izbucnește într-un asediu
al ochiului – dumnezeiesc de-a dreptul
legată de pământ,
se străduiește să ajungă acasă.

Cântecul cameleonului

Împotriva roșului – un prihor sau ale Moșului mâneci,
Câteva boabe răsfirate pe frunzele verzi și uleioase,
Sau sângele pe care nicio jale nu-l întoarce;

Împotriva galbenului – lumina stelelor ca gălbenușul de densă
Peste pietrele de mormânt aplecate ca de cenușă se varsă,
Îmbibând groapa pe care nicio naștere nu o lasă deschisă;

Împotriva maroniului – omniprezent ca orice năzință sau prăfuială,
Delicat precum ochii unei vite, fin ca rugina din clepsidră,
Timpul ce orice inimă înșală.

Împotriva albastrului – draperiile înalte precum cerneala nopții,
Acele forme, albastrul caligrafic al dorințelor scrise de copii,
Pe care cele mai rapide picioare nu le pot întrece;

Împotriva tuturor acestora, deși greu de văzut, ar mișuna
Bătrânul cameleon, în atmosfera sufocantă, deasupra
Dumnezeu a înțelenit, a iubirii plină de trudă: renașterea.

Căderea

Albă, cum ai crede, dar necuviincioasă –
O lipsă de grație. Nimic nu poate împiedica
Acul trebuincios în a-și găsi
Semnul. Îmi amintesc, mijind din urmă,
Un surâs mânzesc al unei fețe abătute.

Anesteziate, florile s-au pus să doarmă.
Căldura sufocantă. Undeva, un zăngănit
Foarte asemănător cu izbitura unui morman
De tigăi care cade. Termosul? de tablă, ieftin.
De ce, la asta, inima bate mai încet?

Alb, așa cum ai crede, și patul, patul
A luat-o la goană acum. Se întinde
Printre îmbinări și feșe. Aproape de cap
Copiii se învelesc cu pături. Pleoape
Grele ca de plumb. A acceptat-orice, oricum.

Purpuriu

(pentru Pauline Stainer)

Chiar imaginea neclară a realității
Este mai mult
Decât ea însăși –
Mânjirea corolei
Care nu este desprinsă
Și care nu-și are locul.

Și ce-i cu acele acte
De pocăință în purpuriu
Sau de doliu regal
Pe care inima tot mai zbuciumată
A imaginației
Le împinge spre pieire?

Îl porți de parcă ar fi
Din principiu, chipurile –
Și așa va fi mereu
(chiar de-i vorba
Doar de un cercel) un loc
Specific ție, ca drept răsplată.

Asemenea cuvântului deslușit,
Asemenea imaginii vibrante
Ținută stabil, care poate
Să debordeze
Propriile limite
Într-o tăcere deplină.

Reîntoarcere

Aceasta este casa în care te-ai reîntors
După ce mama ta s-a stins,
Aceste flori de trandafir tărcate cu negru,
Odinioară mândria ei.

Aceasta este ușa prin care ați trecut
În holul răsunător
Unde mercurul argintiu sclipitor prins în sticlă
Prevestea ploile.

Pe aceste trepte pe care ea le curăța și mătura
Zilnic, te urcai în pat;
Lângă perna necurățată, tu ai păstrat
Cartea pe care ea a citit-o.

Și aceasta oglindă crăpată în care
Imaginea ei te-a chemat
În seara în care ai fost găsit înecat într-un șanț,
Uitându-te în gol.

Proporție

Carlinga unei bărci
sau învelișul unei semințe sau al unui sâmbure
înfruntă apele întunecate,
plutind pe fluxul nemărginit,
în special asupra apei de mică adâncime –
strânsă în mână
făcută căuș:
o măsură.

Sparanghel
(pentru Helen)

Untul-umed, apetisant,
Ața moale a limbii,
Mănunchiurile de nuiete uscate,
Se topesc în gură în vremea lui mai,
Truda degetelor,
A buzelor și a limbii,
Mai mult ca o pasăre
În mână decât pe gard –
Și oferindu-ți o cale
De a recăpăta desfătarea
Fără rușine a unui copilăș,
Bunăoară, prin a-și suge
Fiecare degetel până devine imaculat.

Maree

Din fiecare râu înecat
ele se scurg în mare,
imaginile emoționante
ale dealurilor de-a-ndoaselea,
poduri și orașe,
pentru a fi cutureierate de sare –

și se întorc sub formă de furtuni,
lumina solară sau forme
de atracție palide
ale lunii: inundația
vidului renăscut,
o credință în sorginte.

Cântecul de leagăn al călătorului Goethe

Peste fiecare vârf,
aer domol,
în orice vârf de copac
abia simți
o pală de vânt care adie
în crâng, niciun ciripit:
Ai răbdare, nu mai e mult până și tu,
la rândul tău, te vei domoli.

Catehism

La ce te uiți?
La haosul din privirea ta.

Ce vezi?
Adânciile realității.

Cum se explica?
Cu greu, dacă nu deloc.

Unde sunt părinții tăi?
Sunt îngropați pe bucățele.

Unde e soția ta?
În visele uitate.

Unde sunt copiii tăi?
Au plecat în lume.

Pe cine visezi acum?
Prea mulți pentru ai numi.

Ce oferi?
Prea puțin, prea mult.

Ce iei?
Prea mult, nu destul.

Cât timp ți-a mai rămas?
Prea puțin ca să îndrept.

Ce te face fericit?
Prea multe ca să le adun.

Ce te stânjenește?
Repaosul, regretele

Ce te face să te văicărești?
Nebuniile lumii.

Ce te face încerezător?
Cei care încearcă.

Altceva?
Dragostea din ochii tăi.

Pământul văzut din spațiu

Înnorat sau senin
marmura obișnuită,
în vise devine
o fereastră care dă
din tărâmul pur posibilului
spre beznă.

Se rotește dincolo
de toate legile,
nu are nimic de povestit,
doar pe el însuși, în inocența
oarbă a trecerii sale
continue prin timp.

La această
distanța cercul neîntrerupt
este o deghizare perfectă:
niciun strigăt de învinuire
și toate rugile
se contopesc într-una.

Pădurea ca loc de picnic

Ostașii se ascund după ce și-au ars ranița,
prizonierii vin curați ca lacrima,
escrocul zburător coboară pe pământ,
spada regelui este între
Izolda și Tristan zăcând neatinsă,
câinii lui Uccelo au fost induși în eroare
și toate duduile sunt sigure că pădurea este un loc ferit.

Nu crede poveștile de la tv
sau bârfele de pe twitter sau minciunile scrise în ziare,
ignoră pământul proaspăt săpat și strigătul
 poeților care și-au pierdut călăuzele,
pentru că pădurile sunt cu adevărat vești bune.

36

Peștele

(pentru John Halkes)

Mai adânc și mai lent se mișcă peștele,
Orice centimetru parcurs e câștigul a ceea ce
Este dat prin simțuri – bulele fiecărui curent
Încrucișat, ridicarea și scufundarea
Fiecărui punct pe care oceanul îl cerne
Din ce în ce mai aproape spre nicicând.

Mai anevoios, mai bătrân înaintează în aval,
Săgetând volumul de sare deoparte,
Permițând elementului să intre printre dinți –
O fâșiuță de carne care înoată între
Eternitate și prezent, prinzând acum lumina
Câteodată că o scânteiere bruscă prin solzii săi.

37

Rocoșel

Simplă ca orice năzuință
pe care să o capeți iarna
atâta modestie, evocată
din tenebroasele începuturi
ale verii:
acele stelute, răzlete
și stufoase, banale,
păstrând proporția,
străfulgerare a sufletului,
scânteii albe care zboară
spre înalt ca să sporească
în sine, imaginea primăverii.

Un schimb de daruri
(pentru Erica)

Stă în visele mele și în întâmplarea
că te-am prins de grumaz
în căușul palmei mele, ca și cum ai fi fost rănită
și pe cale să strigi. Părul tău
tuns scurt, gâtul tău
pare a fi atât de fragil ca o tulpină
a devenit, dincolo de frânturile
timpului, daruri care sporesc
statornicia și neșansa –
asemenea lunii, nici nouă, nici veche,
poate destăinui în întregime trâmbița,
unica sa strălucire însuflețită,
ca un țâșnet de apă care este
turnat pe buzele întredeschise.

Pâlpâirea

Orizontul trage linie
pentru că a fost suprimat prin toamna noroioasă,
se plimbă precum stropii
de ploaie care înmoaie dealurile,
șuierând asemenea prefixul pe care istoria
îl adaugă cuvintelor și râsetelor;
în cele din urmă, se îngustează la pâlpâirea
venită de sub o ușă a grajdului,
ca spicul de lată a luminiicare poate doar
să insinueze căldura primăverii
sau amintirea ei – bobocii
lunguieți și purpurii ai crinului
deschizându- se sub bagheta îngerului.

Două panorame ale oraşului

Prima, cu o optică infidelă, dar reală –
cea verticală, imaginea tematică a senzorului de orientare –
Doamne Dumnezeule, te gândeşti,
şi cum oare ar putea cineva trăi
într-o sălbăticie atât de sangvinică,
când râul este deja mai mult negru decât albastru, şi
pare că se rupe de mal? Şi apoi,
Malul singur, s-a vopsit în culori
calde şi de un albastru vineţiu...

Cea de-a doua, orizontală – te uiţi cu ochii
mijiţi peste acoperişuri
la mai multe ziduri şi acoperişuri,
şi apoi la şi mai multe ziduri –
dar peste tot, ferestrele se înşiruiesc de-a lungul
şi de colo-colo, înghiţind biata zi.
Lumina soarelui care loveşte rarele suprafeţe goale
este ultima. Dacă ai vrea o dovadă de
nebunie, ştii că aici o găseşti,
în unghiurile care în cele din urmă nu fac faţă.

O plimbare după amiază

Câinele tău putea înota la nesfârșit, se pare,
De-a lungul și de-a latul râului cu păpuriș,
Exploatând moștenirea spanielului
Atât de naturală precum o lebedă.

Îl urmărim cum își înhață bulele de aer
De la gură.
Dincolo de apa
Domoală și unduitoare, norul apropiat
Întărâtă lumina strălucitoare.

Pe măsură ce ne întoarcem, arunci un simplu
Pumn de aer câinelui tău să îl urmărească:
El va alerga la nesfârșit, se pare,
Suspendând neîncrederea.

Și undeva în toate acestea atârnă o mică urmă
De tristețe, care ar putea fi numărul atâtor dăți în care
Această iubire ajunge pentru o viață,
Sau simpla valoare

A altei zile jucate împotriva
Versiunii infinitului încă încătușată
Din întrebarea pe care nu am rostit-o
Și răspunsul tău.

Portul

Am murit și am dispărut din această viață nouă,
Am căzut la pace cu toate casele pe care le-am lăsat în urmă
Și de mult ne-am luat rămas bun de la avangarda
De la noile orizonturi, ca de la gândurile din urmă
Ale nenumăratelor vise risipite... Și acum există
Lumina care coboară din apă și se plimbă peste
Vopseaua caselor și a acoperișurilor, căldura curată
A luminii directe a soarelui care ne botează spre îmbătrânire.

Mirosul de pâine proaspătă trece peste apă.
Clopote de biserică, râsete de la pub-uri, poșta – mici plăceri.
Și chiar dacă nimic nu are intensitatea la care
Ne-am fi așteptat o dată, aici toate valurile se leagănă spre echilibru.
De-a lungul cocktail-urilor, aproape ne-am putea gândi
Acceptând aceasta, cea mai frumoasă imagine a morții noastre.

În casa de licitații

Undeva între intenție
Și mânerul uscat al ciocanului,
în lunga cale de la autor
la licitație, de la condei la vâslă,
timpul și șansa au rezumat
vieți întregi în lozuri.

În acest caz e mai puțin
și Anglia sa ce se tot duce, mereu
și va fi dusă curând – și mai mult, probabil,
din ciocanul lui Thor
cum se leagănă în Nordul lui Heaney,
între geografie și negoț.

Vocea stăpânului

Fără miros, întreaga existență diminuată
la sunet, orice mișcare
în jurul cozii
răvășind oftatul supunerii –
și un băț îndoit în mijloc
la care nici un câine nu va ajunge vreodată.

Cu toate acestea urechile ciulite
aud din ungherele înfundate
cum, răbdător, el pândește
semnalul ultimei
confruntări, incizia strălucitoare –
a brațului ridicat, a întoarcerii.

Pasărea colibri

Nu e de mirare
toată agitația,
splendoarea ta în grabă
se vede în bătaia aripilor
nedeslușite, intri
cu sfială, și sorbi
dulceața florilor.

Înfrumusețezi aerul
cu visele ambițiilor
unui poet, răsplată –
cu o amprentă de culoare
la fel de uimitoare ca întoarcerea
în zbor, sau regăsirea
propriului tău tril.

Supă de alfabet

Literele scufundate își păstrează
alegerile, abia au evoluat într-o supă dulceagă
unde ultimul cuvânt pe orice temă
se topește într-o anagramă din raze de lună,
sensul literal.

Nici un context nu letocește : consumate, ar putea fi împărțășania
sorbită a mândriei – ori, tulburate, pot restabili
oftatul prevestitor, grăind viitorul
în alte de pe urmă cuvinte.

Asistă inocente ca mesagerii ,
sunt doar păstrătoarele cuvântului –
deja privind în altă parte, cum
încercăm să smulgem sigiliile trandafirii,
pentru a ajunge la o semnificația reală.

Nudul de la parter
(după Duchamp)

Eu nu sunt nici acesta, nici acela,
Aici sau acum, atunci sau când –
Sunt o negație multiplă,
Niciodată anulându-mă,
Niciodată ajungând la etaj.

Eu nu sunt orice lucru la fel de neînsemnat
Precum figura dominantă: am încercat.
Până și sexul meu este incert,
Sunt atât de acaparat de mișcare,
Atât de încețoșat.

Din câte știu eu, am fi putut
Cobori la sensul giratoriu
Undeva între poate
Și a fost, dar neuitând nimic,
Așteptând totul.

Unul dintre noi trebuie să decidă
Ce să facem când ajungem
În antreu: care este cel mai potrivit mod de a saluta
Pe oricine m-ar putea aștepta
Cu flori pe mine, pentru mine.

Vânătaia

Într-o seară m-ai însemnat,
Deși, chiar și așa când vânătaia a înflorit
În violet și galben pe brațul meu
Unde capul tău se odihniase, nu am reușit
Să-o privesc ca pe
Orice urmă ștearsă
A cerceilor pe care îi purtasem.

Dar o dată ce mi-ai explicat,
Am purtat semnul cu mândria
Unuia pe a cărui carne sărmană
Apare pecetea unei iubiri
Care, chiar după ce norii
Vechiului sânge au dispărut,
Încă dăinuie.

Într-un vis
(pentru Elizabeth)

Doi oameni pe coasta de vest a Yorkshire-ului,
stând unul lângă celălalt pe un zid, își bălăbăneau
picioarele deasupra marginii, ca niște copii.
Cineva rosti, foarte încet, *te iubesc*.
Celălalt își rezemă capul pe un umăr.
Ei privesc înainte, la castanii
Care-și atârnă coroana peste solul prăfuit.

Și cineva știe asta, de undeva din afara
zidurilor, chiar de aici de pe uscat, că
fierbe un ocean de furtuni care niciodată nu
se vor domoli : și nu știe cum să-i spună
celui nevinovat, sau chiar cum
să se confrunte cu alternativa
de a pune asemenea fericire în pericol.

Curent marin

Întotdeauna ascuns,
el este canalul direcționat
spre un traseu precis –
curenții de aer
încrucișați sunt
prin modul în care curg
la fel de tainici precum rugăciunea,
intenții fără de prihană
despovărate de expresie.

Vârtejul lui se strânge
În adâncuri,
Trece dincolo
de peștele care înoată,
de regatele coralului
unde polipii mor –
mai ademenitor,
mai trainic
decât ne poate fi dat să știm.

Lui Jon Silkin

Florile poemelor tale persistă –
Și fiecare trebuie să răspundă când își aude numele,
naturii sale: păpădia, zambila, lăcrimioarele,
bujorii, căpșunile de grădină, o margaretă,
piciorul cocoșului de apă, panseluța,
stupitul cucului, mușchii, barba popii și părăluțele,
clopoțelul țapului.

Ele nu vor fi înșirate precum o ghirlandă
sau strânse în cunună: este
înzestrarea lor de la natură care-ți
drege glasul. Sub astrul tău călăuzitor
și sarcinile sale clare- să fie precise,
dar felurite; să cumpănească, dar să iubească;
să pribegească, dar să creadă în cămin –
ele înmuguresc și înfloresc la nesfârșit.

În barul Italia
(pentru Erica)

Ai putea spune, pe bună dreptate, că
nu se petrece aproape nimic dincolo
de mișcarea ventilatorului de deasupra capului,
dispersarea mecanică a aerului
în jocuri de lumini și umbre.

Plasticul bej se opune
Atât reflecției cât și absorbției,
Spirala ușor circulară
A cafelei zace perfect rulată
în spuma înghițită.

În absența ei de-o clipă
dă peste el, acea putere
de-a simți destul, aproape,
încât să-l facă să tresalte într-o parte și alta, de bucurie.

Hrănirea păpușilor

Copilițele de doi ani
își hrănesc păpușile
cu sandwich-uri cu aer
ticsite de promisiuni –
aduse în fugă
din bucătăria luminoasă
aprovizionată la nesfârșit
cu imaginația
și încântarea lor.

Păpușile stau
mereu îmbuibate,
cu burțile proeminente,
capetele în jos –
sătule peste cap
ca un porc
agățat pe meterezele
orașului Carcassonne
pentru a arăta asediatorilor
că într-adevăr a fost
hrană de prisos
în orașul plin de suferință.

O gravură de lemn
(pentru Elizabeth)

Opulent în valea coacerii sale
orzul se pleacă,
înghesuindu-se la poarta ogorului.

Peste parapetii solizi
ai gardului de maci se înclină
în fața morți orfeice.

Și inima ajunge
dincolo de moment
în căutarea imanenței.

Sei allem Abschied voran
a scris Rilke, *pre-empt*
fiecare rămas bun.

Pentru acest unic anotimp și mereu
o luminozitate pătrunde
lăsând pământul amețit.

La ancoră

Clipocind deasupra capului,
luminile sale divine
apuse, barca
plutește sub
stelele tremurânde,
încătușată de maree.

Mai jos, în catacombele
largi ale mării,
când o strângere de nori întunecați
se așează, ancora
coboară în grabă, aproape
de parcă și-ar fi putut aminti,
că a fost emblemă
leagănului și crucii.

Lawrence Sail

Interviu de Elena Maria Purcea

Elena Purcea: Where were you born?

Elena Purcea: Unde v-ați născut?

Lawrence Sail: In London on 29 October 1942.

Lawrence Sail: În Londra, pe 29 octombrie 1942.

Elena Purcea: Was it a happy childhood?

Elena Purcea: Ați avut o copilărie fericită?

Lawrence Sail: My parents divorced when my twin sister and I were three years old, and we were brought up by my mother. In the early years we were as happy as it is possible for a broken family to be. My childhood ended in effect when I was sent to a boarding school at the age of 13: my twin sister, Catriona, had already gone away to school at the age of 11.

Lawrence Sail: Părinții mei au divorțat când eu și sora mea geamănă aveam trei ani și am fost crescuți doar de mama. Anii care au urmat au fost destul de frumoși pentru o familie destrămată. Copilăria mea a luat sfârșit când am fost trimis la internat la vârsta de 13 ani: sora mea geamănă, Catriona, plecase deja la școală la vârsta de 11 ani.

Elena Purcea: Where did you spend it?

Elena Purcea: Unde v-ați petrecut copilăria?

Lawrence Sail: Because of the blitz we left London. For a time my parents had a smallholding in the country, in the South-West of England: when the marriage ended my mother, my sister and I moved into the nearby city of Exeter, where we remained until I left school and went to university (Oxford), where I studied French and German.

Lawrence Sail: Din cauza bombardamentelor am părăsit Londra. Un timp părinții mei au îngrijit câteva terenuri la țară, undeva în sud vestul Angliei și când au pus capăt căsniciei lor, mama împreună cu mine și sora mea ne-am mutat în apropierea orașului Exeter unde am stat până am plecat la școală și la facultate (Oxford), unde am studiat franceza și germana.

Elena Purcea: What are your hobbies and passions apart from writing?

Elena Purcea: Ce alte pasiuni mai aveți pe lângă scris?

Lawrence Sail: Music, I play the piano, especially JS Bach, Mozart, Schubert. The sea – and sailing on it rather than swimming in it! Travels, I have been lucky enough to travel quite widely.

Lawrence Sail: Muzica, cânt la pian, în mod deosebit Bach, Mozart, Schubert. Marea și navigatul, nicidecum înotul! Călătoriile, am fost foarte privilegiat să călătoresc cam peste tot.

Elena Purcea: When did you first feel the need to write and why?

Elena Purcea: Când ați simțit pentru prima dată nevoia să scrieți și de ce?

Lawrence Sail: As a child I gradually, then vividly, became aware of the power of words, and the excitement of dealing in them.

Lawrence Sail: Copil fiind, treptat și spontan, am conștientizat puterea cuvintelor și entuziasmul de a le folosi.

Elena Purcea: What were your first poems about?

Elena Purcea: Despre ce ați scris în primele poeme?

Lawrence Sail: Landscapes, seascapes and love.

Lawrence Sail: Am scris despre peisaje, despre mare și dragoste.

Elena Purcea: How exactly did you discover your talent for writing poetry?

Elena Purcea: Cum v-ați descoperit talentul de a scrie poezie?

Lawrence Sail: By reading the poetry of others; by persisting.

Lawrence Sail: Citind poeziile altora; prin stăruință.

Elena Purcea: And who discovered your talent?

Lawrence Sail: A number of poems appeared in magazines, then a publisher saw some poems published in a national journal (*The New Statesman*), asked whether I had others and went on to publish my first collection in 1974.

Elena Purcea: Was it easy to get to be known by the public?

Lawrence Sail: Not particularly, but then a writer writes because he/she feels the need to do so: getting known either does or does not happen, at its own pace. We live in an age in which celebrity and noise count for too much!

Elena Purcea: How does inspiration come to you?

Lawrence Sail: It's hard to generalise, except in saying that in time you learn to recognise your own best work rhythms and the kind of context (time to think, to slow down) which makes work possible.

Elena Purcea: What are your inspiration sources?

Elena Purcea: Și cine va descoperit talentul?

Lawrence Sail: Multe poeme au fost publicate în reviste și un editor a văzut o parte din ele într-o revistă națională (*The New Statesman*) și mi-a propus să-i ofer și restul poemelor mele și așa a apărut primul meu volum în 1974.

Elena Purcea: Va fost ușor să deveniți cunoscut de către citiri?

Lawrence Sail: Nu în mod deosebit, poetul scrie pentru că așa simte și devine cunoscut fie că vrea sau nu, în ritmul său. Trăim niște vremuri în care celebritatea și zgomotul contează prea mult!

Elena Purcea: Cum vă găsiți inspirația?

Lawrence Sail: E greu să generalizez, pot spune doar că în timp înveți să-ți recunoști ritmul propice de a lucra și momentul potrivit (să reflectezi, să încetinești), ceea ce ușurează munca.

Elena Purcea: Care sunt sursele dumneavoastră inspiraționale?

Lawrence Sail: Many, from the sea to childhood, to memory, to the work of other poets, including Goethe, Rilke, Rimbaud, Herbert, Donne, Eliot and Auden, as well as the work of artists including Paul Klee, Howard Hodgkin, Norman Ackroyd and Antony Gormley.

Elena Purcea: And what is the very main idea that you want to convey through your poems?

Lawrence Sail: Again, hard to generalise, but I like Auden's injunction to poets at the end of his poem in memory of Yeats: In the prison of his days/ teach the free man how to praise.

Elena Purcea: Has your personal life contributed to your poetic universe and how?

Lawrence Sail: Inevitably, though the biography/writing frontier is complex and not always visible. Perhaps most of all having four children has contributed much: putting out those raw nerves of love into the world affects everything, bringing delight and constant reminders of the present tense.

Elena Purcea: Is there any fixed pattern

Lawrence Sail: Multe, de la mare la copilărie, la memorie, la munca celorlalți poeți, printre care Goethe, Rilke, Rimbaud, Herbert, Donne, Eliot și Auden, dar și artiștii, precum Paul Klee, Howard Hodgkin, Norman Ackroyd and Antony Gormley.

Elena Purcea: Care este ideea principală pe care doriți să o surprindeți în poezie?

Lawrence Sail: Iarăși, e greu de generalizat, dar îmi place un citat dintr-o poezie a lui Auden dedicată lui Yeats: In the prison of his days/ teach the free man how to praise.

Elena Purcea: A contribuit viața personală la crearea universului poetic și cum?

Lawrence Sail: Inevitabil, frontiera biografiei este complexă și destul de transparentă. Cred că înainte de toate, având patru copii a contat mult: acele sentimente de prețuire în lume schimbă totul, aducând împlinire și amintiri constante ale timpului prezent.

Elena Purcea: Există o structură fixă în

to the structure of your poems? Or everything comes to you spontaneously?

Lawrence Sail: Here it is not only hard, but wrong, to generalise! Each poem is its own particularity, I think. Some will find their best self within a formal or traditional structure, others demand a different framework; some will benefit from rhyme or near-rhyme, others won't. Similarly, some poems arrive spontaneously, others only after many drafts, and others never! Think of Valery's remark that a poem is never completed, only abandoned.

Elena Purcea: Out of all your poems which one has approached you to the audience the most? And which one you hold most dear and why?

Lawrence Sail: Almost impossible to answer. '*Snooker Players*' is a poem that has been widely anthologised, and enjoyed at readings. There is no one single poem that I prize above all the others...

Elena Purcea: From what I've gathered from the poems I translated, there is a combination of leitmotifs which revolves around species of flowers,

poemele dumneavoastră? Sau totul apare spontan?

Lawrence Sail: Aici nu e doar greu, dar și greșit să generalizez! Fiecare poem are propria lui structură, așa cred. Unii se regăsesc exprimându-se formal sau tradițional, alții apelează un cadru diferit; alții folosesc rima sau semi-rimă, alții deloc. La fel, unii poeți ajung spontan, alții doar după multe încercări, iar alții niciodată! Îmi vine în minte o remarcă a lui Valery care spunea un poem nu este niciodată terminat, ci doar abandonat.

Elena Purcea: Dintre toate poemele care credeți că este cel mai apreciat de cititori? Și care dintre ele vă este cel mai drag și de ce?

Lawrence Sail: Aproape imposibil de precizat. „*Snooker Players*” este unul dintre poemele cel mai des publicat care i-a încântat pe cititori. Nu am un anume special pe care să-l prețuiesc mai mult decât pe celelalte...

Elena Purcea: Ceea ce am observat în majoritatea poemelor, există o combinație de leit-motive ce unește diferite specii de flori, păsări, plante.

birds and plants and waters. Is this combination a successfully one?

Este aceasta una de succes?

Lawrence Sail: I'm tempted to ask 'Why *not* this combination' ! But in addition to poems about the natural world I would add poems about childhood and belief/faith, as well as a philosophical/metaphysical angle which weighs the juxtaposition of dream and history.

Lawrence Sail: Sunt tentat să întreb, „De ce *nu* această combinație” ! Însă în completarea poemelor legate de natură am adăugat și poeme despre copilărie și credință, asemenea unui unghi filozofic/ metafizic care cântărește în juxtapunerea visului și a istoriei.

Elena Purcea: Does poetry offer a challenging universe?

Elena Purcea: Oferă poezia un univers provocator?

Lawrence Sail: For me the possibilities of poems remain as challenging as ever. On one level you are only as good as the poem you are about to write. Nothing illustrates this better, as emblem or image, than the sea, to whose perspectives I return again and again. Protean, it is never the same as it was: look at it, then away and back, and already it has escaped the words you might have formed for it..¹

Lawrence Sail: Universul poetic este pentru mine la fel de provocator ca întotdeauna. În primul rând ești la fel de bun precum poemul pe care ești pe cale să- l redai. Nimic nu arată mai bine acest aspect, ca emblemă sau imagine decât marea, la ale cărei viziuni mă întorc mai mereu. Plurivalent, nu este niciodată la fel: privește- o, înainte și înapoi, și deja ea îți oferă cuvintele de care aveai nevoie.

¹<https://web.archive.org/web/20101215182357/http://www.contemporarywriters.com/authors/?p=auth519D193A0f1092241BmVj1BB8F42>